

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 87/2026-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 5C/7/2022-665 z 26. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Senica č. k. 5C/7/2022-665 z 26. novembra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 5C/7/2022-665 z 26. novembra 2024 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Senica **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 87/2026-34 z 24. februára 2026 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví rozhodnutia. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať každému z nich primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur, ako aj náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom v sume 8 250,45 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5C/7/2022 sa sťažovatelia spolu s ďalšími žalobcami podanou žalobou a návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhali proti mestu Šaštín-Stráže (ďalej len „žalovaný“) určenia, že sú nájomcami bytov bližšie špecifikovaných v žalobe, alternatívne uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im dlžnú sumu spolu s príslušenstvom.

3. Keďže sťažovatelia si nesplnili svoju poplatkovú povinnosť pri podaní žaloby, okresný súd 10. marca 2022 jednotlivo vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku s poučením o následkoch jeho nezaplatenia. Sťažovatelia v určenej lehote súdny poplatok nezaplatili, zastávajúc názor, že sa na nich vzťahuje osobné zákonné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov [§ 4 ods. 2 písm. v) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)]. Okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením z 15. augusta 2022 konanie vo veci zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, konštatujúc, že s prihliadnutím na predmet uzatvorených zmlúv o nájomných bytoch žalovaný nemá vo vzťahu k sťažovateľom postavenie dodávateľa. Vzťah medzi sťažovateľmi a žalovaným nie je možné považovať za spotrebiteľský, preto sťažovatelia nie sú oslobodení od platenia súdnych poplatkov.

4. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali sťažovatelia sťažnosť, ktorú odôvodnili tým, že so žalovaným uzatvárali zmluvy ako spotrebitelia, a preto sa na nich vzťahuje osobné zákonné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov [§ 4 ods. 2 písm. v) zákona o súdnych poplatkoch]. Žalovaný ako dodávateľ sa zaviazal poskytnúť im nielen nájom bytu, ale po splnení dohodnutých podmienok aj prevod vlastníckeho práva k týmto bytom. Skutočnosť, že žalovaný je subjektom územnej samosprávy, nevylučuje, aby mal status dodávateľa. Podporne k svojej argumentácii poukázali na judikatúru Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) týkajúcu sa predovšetkým definovania pojmu „dodávateľ“ v prípade zmluvných vzťahov

s verejnoprávnymi subjektmi. Sťažnosť sťažovateľov bola uznesením okresného súdu z 20. januára 2023 zamietnutá ako nedôvodná podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Sťažovatelia podali 8. marca 2023 ústavnú sťažnosť, ktorou namietali, že uznesením okresného súdu z 20. januára 2023 došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 498/2023 z 29. februára 2024 (okrem iného) zrušil uznesenie z 20. januára 2023 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu v bode 22 konštatoval, že okresný súd sa obmedzil na veľmi útržkovité, a teda nedostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa na sťažovateľov nevzťahuje zákonné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. V bodoch 23 až 25 ústavný súd reagoval na argumentáciu okresného súdu, že žalovaný nemá postavenie dodávateľa, pretože pri uzatváraní sporných nájomných zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti, keďže výstavba nájomných bytov bola financovaná z verejných zdrojov. Ústavný súd v tejto súvislosti vyslovil, že pôvod finančných prostriedkov, ktoré slúžili na obstaranie nájomných bytov, vo vzťahu ku ktorým boli uzavreté nájomné zmluvy, nemôže definovať charakter vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným a podstatným pre posúdenie spotrebiteľského vzťahu medzi sporovými stranami nie je ani to, či je dodávateľ osobou súkromného práva alebo verejného práva s odvolaním sa na smernicu Rady 93/13/EHS, ako aj relevantnú judikatúru Súdneho dvora.

6. Okresný súd napadnutým uznesením opätovne rozhodoval o sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a sťažnosť sťažovateľov zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia proti napadnutému uzneseniu v ústavnej sťažnosti argumentujú tým, že:

a) Napadnuté uznesenie nespĺňa zákonné a ústavné požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. V odôvodnení okresný súd neodpovedal na argumentáciu sťažovateľov (otázku, z akých dôvodov nie je možné žalovaného považovať za „dodávateľa“ – „obchodníka“, ďalej otázku, aký je dôvod neaplikovateľnosti judikatúry Súdneho dvora, ktorú citovali na túto vec, a otázku, ako okresný súd prihliadol na rovnováhu medzi poskytnutím materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov a ochranou plynulého a riadneho výkonu spravodlivosti).

b) Právny názor vyslovený v napadnutom uznesení je v rozpore s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v bode 24 nálezu sp. zn. I. ÚS 498/2023 z 29. februára 2024. Okresný súd v napadnutom uznesení neodôvodnil, prečo samotný prenájom nehnuteľností nemožno podľa jeho názoru považovať za podnikateľskú činnosť.

c) Posúdenie statusu žalovaného nemôže byť kreované iba na skutočnosti, že neposkytoval iné ako základné služby. Samotná skutočnosť, že žalovaný pri uzavretí nájomných zmlúv a následnom prevode nehnuteľností do vlastníctva sťažovateľov nebol motivovaný výlučne dosiahnutím zisku, ešte nevylučuje, že konal ako dodávateľ (obchodník). V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na rozsudky Súdneho dvora C-59/12 z 3. októbra 2013, C-147/16 zo 17. mája 2018, C-485/21 z 27. októbra 2022.

d) Pri určovaní, či má určitý vzťah charakter spotrebiteľského vzťahu, možno za kľúčovú považovať otázku povahy subjektov, pričom odplatnosť právneho úkonu je len logickým vyústením skutočnosti, že dodávateľ koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti. V uvedenom prípade medzi sporovými stranami išlo o odplatné právne úkony, preto im mal okresný súd priznať v danom právnom vzťahu status spotrebiteľov.

e) Okresný súd formalistickou aplikáciou § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 2 písm. v) zákona o súdnych poplatkoch dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že sťažovatelia sú povinní zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh na začatie konania. Uloženie poplatkovej povinnosti *contra legem* predstavuje zásah okresného súdu do práva sťažovateľov na prístup k súdnej moci v ich prospech.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zotrval na právnych záveroch napadnutého uznesenia, ktorým podľa neho nedošlo k porušeniu sťažovateľmi označených práv.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

9. Zúčastnená osoba nevyužila svoje právo zaujať stanovisko k vyjadreniu okresného súdu.

III.3. Replika sťažovateľov:

10. Replika sťažovateľov k vyjadreniu okresného súdu ústavnému súdu nebola doručená.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstatou argumentácie sťažovateľov je tvrdené porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, v ktorom formalistickou aplikáciou § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 2 písm. v) zákona o súdnych poplatkoch v rozpore s judikatúrou Súdného dvora dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že sťažovatelia sú povinní zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh na začatie konania bez toho, aby sa vyrovnal so sťažovateľmi v konaní predloženou argumentáciou.

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú v súlade s ústavnými požiadavkami ochrany základných práv a slobôd, prípadne či k porušeniu základného práva alebo slobody došlo konaním, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Skutkové a právne závery rozhodnutia všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania, ak by boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že rozhodovanie všeobecných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok musí mať zákonný podklad a nemôže byť výsledkom arbitrárneho prístupu či zjavne nesprávneho posúdenia situácie predpisom podústavného práva, ktorým je v tomto prípade zákon o súdnych poplatkoch. Zároveň však musí odôvodnenie súdneho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne poskytovať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či okresný súd dostatočne splnil svoju povinnosť posúdiť splnenie podmienok podľa § 4 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch sťažovateľmi, ktoré je spojené s posúdením charakteru zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi sporovými stranami, teda či žalovaný v zmluvnom vzťahu so sťažovateľmi, ktorého preskúmanie, resp. určenie jeho platnosti je predmetom podanej žaloby, spĺňa status „dodávateľa“, resp. „obchodníka“ v súlade s právnou úpravou Európskej únie týkajúcou sa ochrany spotrebiteľa.

15. Sťažovatelia v dotknutom konaní vo svojom vyjadrení k výzvam na zaplatenie súdneho poplatku i v sťažnostiach proti uzneseniu o zastavení konania z 15. augusta 2022 namietali, že zmluvný vzťah so žalovaným uzatvárali ako spotrebitelia, ktorým sa žalovaný zaviazal poskytnúť nájom a po splnení dohodnutých podmienok dokonca previesť na nich vlastnícke právo k týmto bytom. Vo vzťahu k charakteru uzavretých zmlúv poukazovali predovšetkým na ich odplatnosť, poskytnutie finančných zábezpek žalovanému z ich strany, postupné splácanie časti kúpnej ceny v rámci nájomného v dohodnutej výške, ktoré podľa nich možno považovať za obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť žalovaného, pričom podporne svoje tvrdenie podopierali odbornou literatúrou, odkazom na judikatúru Súdneho dvora, ale aj právnymi závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Obdo/45/12, podľa ktorého podľa § 4 ods. 2 písm. v) zákona o súdnych poplatkoch je od poplatku oslobodený spotrebiteľ v sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy v každom konaní, ktoré má základ v spotrebiteľskej zmluve. Zdôrazňovali tiež nerovnocenný vzťah sporových strán a svoje znevýhodnené postavenie v ňom, v dôsledku čoho je im v súlade so smernicou 93/13/EHS potrebné priznať status spotrebiteľa v tomto vzťahu.

16. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľov po zrušení prvého uznesenia okresného súdu nálezom ústavného súdu ako nedôvodnú. V odôvodnení uviedol, že ak žalovaný vykonáva činnosť prenájmu nehnuteľností, táto činnosť je podnikateľskou činnosťou – živnosťou podľa § 4 živnostenského zákona len vtedy, ak sa popri prenájme poskytujú aj iné než základné služby spojené s prenájomom. Z obsahu podanej sťažnosti, vyjadrenia žalovaného a ani z obsahu samotných zmlúv nevyplýva, že by žalovaný poskytoval iné ako základné služby, preto nemožno dospieť k záveru, že by žalovaný vykonával prenájom nehnuteľností ako podnikateľskú činnosť. Žalobcovia v sťažnostiach nekonkretizovali, čím žalovaný naplňoval status dodávateľa, akou konkrétnou činnosťou, službou alebo tovarom. Tvrdenia o potrebe extenzívneho výkladu nepostačujú, pretože týmto spôsobom by status dodávateľa mal v podstate každý subjekt, ktorý by vykonával akúkoľvek činnosť, prípadne poskytoval odplatné plnenie pre iného. Posudzované zmluvy nemajú charakter formulárovej zmluvy. Skutočnosť, že žalovaný vyhotovil zmluvnú

dokumentáciu a má určitú organizačnú štruktúru, ešte nenapĺňa znaky asymetrického vzťahu zmluvných strán a nezakladá ich znevýhodnené postavenie. Okresný súd tak dospel k záveru, že nájomné zmluvy medzi žalobcom a sťažovateľmi nemali charakter spotrebiteľskej zmluvy, preto sa na sťažovateľov nevzťahuje oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

17. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd navonok akceptoval záver vyplývajúci z judikatúry Súdneho dvora (napr. rozsudku C-59/12), že aj verejnoprávny subjekt môže mať postavenie „dodávateľa“ podľa spotrebiteľského práva, a v súlade s usmernením ústavného súdu v náleze sp. zn. I. ÚS 498/2023 sa tentoraz zamerail na skúmanie charakteru činnosti vykonávanej žalovaným pre posúdenie jeho prípadného statusu „dodávateľa“, avšak s odkazom na to, že podľa živnostenského zákona sa táto činnosť žalovaného nepovažuje za podnikanie, dospel k záveru, že v danom prípade žalovaný neposkytoval iné ako základné služby, a preto v tejto veci nevystupoval ako „dodávateľ“, v predmetnej veci nejde teda o spotrebiteľský vzťah.

18. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (pozri najmä rozsudky Súdneho dvora Pannon GSM zo 4. 6. 2009, C-243/08, ECLI:EU:C:2009:350, b. 22, a Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen zo 17. 5. 2018, C-147/16, ECLI:EU:C:2018:320, bod 26). Súdny dvor opakovane judikoval (napr. rozsudku vo veciach C-105/17, C-738/19), že status podnikateľa je funkčný pojem vyžadujúci si posúdenie, či zmluvný vzťah alebo obchodná prax patria do rámca takých činností, ktoré osoba vykonáva ako obchod, podnikanie alebo povolanie (rozsudok zo 17. 5. 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 55). Z judikatúry Súdneho dvora je tiež zrejmé, že spotrebiteľská ochrana bola poskytnutá aj nepodnikateľským subjektom poskytujúcim obdobný charakter činnosti, napr. rozsudok Súdneho dvora vo veci C-738/19, v ktorej bol status „dodávateľa“ priznaný nadácii prenajímajúcej sociálne byty.

19. Z uvedeného je zrejmé, že definícia podnikateľskej činnosti vo vnútroštátnom práve nemôže byť jediným a rozhodujúcim kritériom na posúdenie charakteru zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami. Podľa ústavného súdu záver okresného súdu o charaktere zmluvného vzťahu v napadnutom uznesení okresným súdom nie je dostatočne konfrontovaný s ďalšou argumentáciou sťažovateľov, ktorou atakujú charakter dotknutých zmlúv poukazom na poskytnutie finančných záloh, splácanie kúpnej ceny v nájomnom, zmluvy o odkúpení bytu a podporne argumentujú aj judikatúrou Súdneho dvora. V preskúmanom konaní ide podľa tvrdení sťažovateľov pritom o zmluvy spájajúce prvky nájmu a finančnej alebo úverovej transakcie, ktoré pripomínajú „developerské projekty“, s ktorými žalovaný vstúpil na realitný trh (potvrďuje to napokon aj tvrdenie súdu, že sťažovatelia mali možnosť rozhodnúť sa odkúpiť byt od iných developerov, resp. predajcov bytov). Z pohľadu spotrebiteľského práva (napr. rozsudok Súdneho dvora vo veci C-105/17) teda živnostenský list pre posúdenie statusu „dodávateľa“ nemôže byť jediným relevantným argumentom okresného súdu pri posúdení, či činnosť žalovaného nepredstavovala hospodársku a profesionálnu činnosť. Vo vzťahu k posúdeniu asymetrie je potom podstatné len to, či je žalovaný v porovnaní so sťažovateľmi, ktorí do zmluvných vzťahov vstupujú v záujme

uspokojenia svojich osobných potrieb, vo výhode, tzn. má odborné zázemie, právny aparát, finančnú prevahu a koná organizovane.

20. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by okresný súd relevantne konfrontoval ustálenú súdnu prax Súdneho dvora v otázke posudzovania statusu „dodávateľa“ v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami. Aplikácia reštriktívneho výkladu § 52 zákona o súdnych poplatkoch v napadnutom uznesení má v posudzovanej veci aj priamy negatívny dopad na vlastnícke právo sťažovateľov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že okresný súd nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia, v ktorom sa nevysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľov týkajúcou sa ich práva na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov spojeného so základným právom na prístup k súdu zasiahol do nimi označených práv.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

22. V nadväznosti na výrok o porušení práv sťažovateľov ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

23. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní je viazaný právnym názorom ústavného súdu. Po vrátení veci bude povinnosťou okresného súdu v súlade s § 390 CSP vec znova rozhodnúť.

V.

Trovy konania

24. Sťažovatelia (každý z nich) si uplatnili nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume spolu 8 250,45 eur pozostávajúcej z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby zníženej podľa § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná sadzba tarifnej odmeny) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/4 z výpočtového základu. Ústavný súd priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov konania, ktoré im vznikli zastúpením advokátom, avšak priznanú odmenu za poskytovanie právnych služieb primerane znížil v súlade s § 73 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to, že právny zástupca zastupoval sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom o jednej ústavnej sťažnosti, v ktorej sa argumentácia vzťahuje na všetkých sťažovateľov rovnako, v podstatnej miere boli znížené nároky na prípravu právneho zastupovania a spísanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd pritom vychádzal z rovnakých právnych východísk ako pri rozhodovaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľov (I. ÚS 498/2023, body 35 a 36).

25. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania predstavujúci odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (2 x 371 eur),

ktorá spolu s režijným paušálom (2 x 14,84 eur) a daňou z pridanej hodnoty vo výške 23 % predstavuje celkom sumu 949,17 eur (bod 3 výroku tohto nálezu), ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu